

En Son Bahar

– Kazım Gök · 25 Kasım 2020

En son baharı yaşamış yüreğim

Sesimdeki her hece bir arının ayağında
Çiçeklerden uçardı kulağındaki peteklere
Mısralardan bal tadı kalırdı aklında
Dörtlükler dolardı yüreğinde ki kovanlara

Sapanla kocaman bir taş sıktın ya
Gönül mevsimimin camına

İçime dökülen kırık acılar
Baharımın ayaklarına battı
Çiçekler ay derken soldu
Arılar bal yapmaz oldu

Bütün kuşlar öldü
Yeşil ağaçlar off diye diye kurudu

Bir günde sonbahar geldi

Dilimin altındaki bağ koptu
Dudaklarım tahta kapı kanatları
Açılmaz asma kilitlerin içine pas doldu

Sessizliğim kahverengi bir yaprak
Savrulur rüzgarın çığılığında
Ne kadar sürer bilmem ama
En son düşeceğim yer toprak
Dilsiz bir insan kılığında

Yokluğumda sana en son baharı
Bulutlanan kahverengi gözlerimi ve yanında
Şiirlerimin kirpiğin den damlayan bal yağmurlarını
Miras bıraktım